

skellig Kundskab og Indsigt i politiske, erhvervspolitiske og juridiske Spørgsmaal, at de vanskeligt kan tænkes forenede hos den samme Mand, maa Mindretallet bestemt fraraade Genindførelsen af Direktørordningen. Tvedelingen stod desuden sin Prøve i Verdenskrigens Tid under de vanskeligst tænkelige Forhold. Hvorfor skulde der da nu skønnes Anledning til at fravige den?

Men Genindførelsen af Direktørstillingen er endvidere utilraadelig af politisk-parlamentariske Hensyn. Førres Embedshierarkiet lige op til Toppen, kan Forholdet tænkes at forme sig paa en saadan Maade, at Direktøren og ikke den ansvarlige Minister bliver Udenrigsministeriets faktiske Leder. Sandsynligheden for Indtrædelsen af denne Eventualitet vil melde sig, hver Gang en Politiker, der ikke besidder, om man saa maa sige, fagligt Kendskab til udenrigske Anliggender, overtager Posten som Udenrigsminister. Navnlig i den første Tid efter Udnævnelsen vil han være henvist til saa godt som udelukkende at søge Vejledning hos Direktøren, der holder eller forudsættes at holde alle Traadene i sin Haand. Men derved svækkes og forflygtiges Ministerens parlamentariske Ansvar. Og Konsekvensen heraf bliver, at ogsaa Rigsdagens Indflydelse lider Afbræk paa det udenrigspolitiske Felt.

Maaske vil man indvende, at Ministeren dog ikke er afskaaret fra at gaa Direktøren forbi og raadføre sig med andre udenrigsministerielle Tjenestemænd. Formelt set er det rigtigt nok. Men særlig for en ny Minister vil det have sine store Vanskeligheder at gennembyrde et saa stærkt og konsekvent udformet embedshierarkisk System. Og sætter man, at Ministeren alligevel gaar til dette Eksperiment, vil Direktørens Stilling dermed vise sig overflødig og uholdbar.

Bevarer man derimod Tvedelingen, vil Ministeren staa friere, og Faren mindskes for Udviklingen af et overmægtigt Embedshierarki.

I Henhold hertil stiller Mindretallet Underændringsforslaget under Nr. 2 til I.

og Underændringsforslagene til II. under Nr. 1, 3, 7, 10 og 16.

Med Hensyn til den anden Side af Reformen, den foreslaaede Udvidelse af Udenrigstjenesten, maa Mindretallet under de nuværende økonomiske Forhold, der kræver den størst mulige Sparsommelighed i Statshusholdningen, nære stor Betænkelighed derved og ved den deraf følgende aarlige Merudgift af ca. 3 Mill. Kr., der betyder, at Udenrigsministeriets Budget omtrent fordobles, og selv om 800 000—900 000 Kr. heraf maatte kunne indvindes ved en Forhøjelse af Konsulatsgebyrerne, maa man beklage, at Regeringen lige saa lidt under Udvalgsbehandlingen som i Kommissionen og ved Lovforslagenes første Behandling har været at formaa til at give nærmere Oplysning om, hvorledes den tænker sig at skaffe Dækning for den betydelige aarlige Merudgift.

Under Hensyn hertil og under Hensyn til den Usikkerhed, der endnu i mange Henseender præger Verdensforholdene, mener Mindretallet, at Rigsdagen bør sikre sig en successiv Gennemførelse af Nyordningen og forbeholde sig en nærmere Kontrol med denne.

Dette søges naaet ved Underændringsforslagene til I. under Nr. 11 og 14, der forbeholder Bevillingsmyndighedens frie Skøn over Tidspunktet for den første Besættelse af de nye diplomatiske og konsularø Poster.

Af samme Grund og fordi Mindretallet især under de nuværende økonomiske Forhold maa mene, at Tjenestemændenes Antal ikke bør udvides mere end absolut nødvendigt, og ikke efter de foreliggende Oplysninger kan føle sig overbevist om den foreslaaede Forøgelses Nødvendighed, deltager Mindretallet i Underændringsforslagene under Nr. 17 til I. og under Nr. 14 til II.

I Forbindelse med det første af disse Underændringsforslag bemærkes, at man vel erkender, at det i Almindelighed kan være ønskeligt, at der ved ethvert selvstændigt Gesandtskab eller Fagkonsulat foruden Chefen findes mindst een Tjene-